

HAAVEET VAIHTUA VOI HAAVOIHIN

säv. & san. Antti Nissilä

1.O-len kuul-lut lii-an mon-ta ta-ri-naa, jois-sa hil-jaa hau-da-taan suu-ret
2.En-si ker-ran katsee-si kun koh-ta-sin, tie-sin et-tä e-nem-män o-lin

tun-teet, joi-ta i-kui-sik-si van - no-taan. O-len
löy - tä-nyt kuin yh-den il-lan ys - tä-vän. Jo-ka

näh-nyt lii-an mon-ta u-nel-maa huk-ku-nee-na kyy - ne-liin, joi-ta
het-ki, jon-ka kans-sas e-lää saan, y-hä saa mut toi - vo-maan, et-tei

jäl-keen yk - si-näis-ten öi - den vuo - da-tet - tiin. Haa-veet
rak-kau - tem - me liek-ki sam - mu mil - loin - kaan.

vaih - tu - a voi haa - voi-hin, va - lat val - hei - siin. Jos-kus

pel - kään, et - tä meil - le - kin käy niin. Sil - loin

sil - mii - si taas kat - so-en tah-don löy-tää uu-den luot-ta-muk-sen: Mei-dän

huo - mi-sem - me-kin on yh - tei-nen.